

Så hvis det er sådan, vi skal opfatte uretfærdighed, er det klart, at der ikke er nogen af os, der har lyst til at være uretfærdige.

Anden næstformand (Henning Grove):
Hr. Kristian Thulesen Dahl som ordfører.

Kristian Thulesen Dahl (DF):

Jeg forstår bedre og bedre, hvorfor der var flere af Folketingets partier, som for nogle år siden kæmpede hårdt for at få indført den såkaldte Olsenplan. For sagen er jo, at regeringen med sit forslag til en ny skattereform for den kommende 3-4-års-periode kommer med noget meget teknisk stof og beder Folketinget om i løbet af stort set 24 timer at vurdere konsekvenserne og have en meget markant og afklaret holdning til de enkelte dele, som regeringen fremlægger forslag om. Og det er klart, at for partigrupper, som har deres sekretariat gearret til at kunne sætte folk i gang med at lave beregningerne, kan det være en overkommelig opgave, men for andre grupper, hvis folketingspolitikere har en ambition om, at de fortsat gerne selv vil kunne sætte sig ind i tingene, kan det være lidt sværere.

Og det er ikke nødvendigvis på grund af mangel på uddannelse; det kan også være, fordi regeringen og regeringspartierne har ment, at det var nødvendigt, at regeringspartierne havde et tidsmæssigt forspring i forhold til alle andre partier med hensyn til at kunne gå ind i denne debat. Og her er jeg specielt inde på de beregninger, som regeringen har fremlagt, for indtil nu har vi været nødt til at basere vore tanker om de her ting og vore holdninger til dem på regeringens modeller og på vores tiltro til, at modellerne og beregningerne kan stå for en nærmere prøvelse.

Men vi ser med interesse frem til den debat, der vil komme i den kommende tid, når også andre har kunnet få tid til at beregne de her ting mere grundlæggende. For som det allerede har været nævnt under den tidligere debat, tror vi, regeringen tegner et for lyserødt billede af de økonomiske konsekvenser, som denne skattereform har for mange borgere i dette land. Og vi mener også, at en nærmere prøvelse vil vise, at indgrebets hårdhed slet ikke er nødvendig for at nå de mål, som det er nødvendigt at nå på nuværende tidspunkt. Og vi håber, at under den debat, der i de næste uger bliver om det her – forhåbentlig inden der er et endeligt, færdig-

skrevet forlig ovre i Finansministeriet – vil alle de her ting komme frem i dagens lys.

Man kan godt frygte, at regeringens ambition er at få lavet et hurtigt forlig i løbet af næste uge, måske med en færing, måske med en grønlander og måske på den måde, at det bliver et forlig med det snævrere mulige flertal her i Folketinget, og det er altså ikke en ønskværdig situation.

Samtidig må jeg jo i min indledning her sige, at jeg synes, det er beklageligt, at regeringen ikke har valgt at indbyde alle Folketingets partier til en drøftelse om regeringens forslag til en skattereform. Og jeg synes, det er beklageligt, fordi jeg fra et demokratisk synspunkt synes, det er forkert, at regeringen på den måde på forhånd fravælger en mulig tilslutning til dele af regeringens skattereform.

Hermed har jeg jo også sagt, at der faktisk er tanker og intentioner i de forslag, regeringen har fremsat, som Dansk Folkeparti overhovedet ikke vil afvise, og det er bl.a. tanken om en omlægning, som går i retning af mindre skat på arbejde til gengæld for en finansiering gennem f.eks. grønne afgifter. Det er en tanke, som vi ikke på forhånd vil afvise, for det er faktisk en del af vores eget principprogram.

Men det er jo svært at stå her under en førstebehandling af de her forslag og love regeringen 13 mandater for skattereformen, når man på forhånd ved, at man ikke har en jordisk chance for overhovedet at få medindflydelse på dele af udspillet. Og derfor ender det jo nok også med, at når der er lavet et forkromet forlig og vi bare »can take it or leave it«, så må vi stemme imod den samlede pakke, men det er faktisk ikke en situation, som vi selv har ønsket at være i; det er en situation, som regeringen har sat os i.

Dér, hvor hovedproblemerne i skattereformen for os at se er, er selvfølgelig i finansieringsdelen af den omlægning, der skal finde sted: Dels finansierer man den jo med en finanspolitisk stramning, og dels er regeringen i sine forslag fuldstændig blottet for tanker og ideer om offentlige besparelser.

Det er også derfor, man sender hele regningen for den finanspolitiske stramning af hensyn til betalingsbalancen videre til den private sektor. Og hr. Jacob Buksti nævnte i sit ordførerindlæg tidligere under debatten, at alternativet havde været offentlige besparelser i denne periode på, jeg tror, hr. Buksti nævnte beløbet 15 mia. kr. – et beløb, som også finansministeren